

eller lade de store Mængder kulminere i tusendaarige religiøse Dogmer og sekteriske Fordomme! — — —

Ja, man maa ganske vist ved en nøjere Betragtning af Mandens hidtidige Verdensstyrelse komme til at udbryde med den intelligenteste Fremskridtsmand: »Betegner dette ikke et stort civilisatorisk Fremskridt fra Barbariets Uvidenhed?« — — —

Men alligevel — skulde det mon ikke snart være nødvendigt — *ogsaa for Mandens egen Skyld* — at Kvinden træder hjælpende til i Lovgivningsarbejdet?

2. *Manden bruger sit én Gang tilbrandede Monopol paa Lovgivningens Omraade til en fortsat Undertrykkelse af Kvindens Person.*

Han nægter hende i Opvæksten og Udviklingen Adgang til de samme Skoler og Oplysningskilder, som han selv søger og øser Kundskab af. Han udelukker hende fra Adgang til de Erhvervsgrene og Statsembeder, som han selv sætter mest Pris paa — de bedst lønnede. — Han lønner hendes Arbejde daarligere end Mandens af samme Værdi. Han berøver hende i Ægteskabet delvis Raadigheden over hendes Børn og gør hende derved til sin underdanige Livsslavinde, idet Moderkærligheden til hendes Børn tvinger hende til at blive ved disse og ham og finde sig i hans Tyranni og Herskerlune.

Han benytter sig saaledes ikke blot af Midler som et baade aandeligt og legemligt Udhungrings-system for at kunne herske over hende og nyde godt af hende, men undser sig end ikke ved at bruge den helligste og ædlest Følelse i Menneskelivet — *Moderkærligheden* — som en Svøbe til at piske den svagere og til hans Beskyttelse trængende Del af Menneskeheden — *Kvinden* — med for at tugte hende til Lydighed under sit uretfærdige og mildest talt *udsugende* Regimente.

Og oven i Købet krænker og vanhelliger han hendes menneskelige Værdighed, ikke blot ved saaledes at gøre hende til Slavinde for sin Udbytterlyst med Hensyn til hendes Arbejdskraft, men især ved gennem »barbariske« *Love* at gøre hende til et offentligt Redskab for sin Utørlighedslyst i en saa demoraliserende og sædelighedsnedbrydende Institution som — Prostitutionen.

*Det er saaledes absolut nødvendigt for Kvindens egen personlige Tilværelses Skyld, at hun faar Del i Lovgivningsarbejdet.*

3. *Manden bruger sit Eneherredømme til at dræbe eller ødelægge det Liv, Kvinden maa lide eller do for at føde til Verden.*

Det er mere end rædselsfuldt, det er *fortvivlet* — og maa nødvendigvis oprøre enhver blot nogenlunde rettænkende Sjæl af begge Køn til de hensynsløseste Udbrud af Harme og Forbitrelse — saaledes som Manden endnu i vort Aarhundrede handler mod sine Medmenneskers Liv for at tilfredsstille sin Rovgriskhed og Herskesyge. *Massemordene* og Planerne herfor staar endnu som hans Hovedbestræbelse, hans *Afgud*. Paa dennes Alter ofrer han *alt*, selv Broder, Fader og Søn. Med den koldeste, samvittighedsløseste Grusomhed lægger han Planerne og ordner Mordredskaberne til Drabene *en gros*, mens han for et Syns Skyld — eller for sin egen — foreskriver strænge Straffe for den samme Handling *en detail*. Han tager

Blomsten af Arbejdskraften, Familjeforsørgerne, dresserer dem til viljeløse Skakbrikker og lader dem som saadanne mekanisk dræbe og lemlæste hverandre i Titusendvis.

Men her viser han sig som den rigtig »humane og pæne« Mand over for Kvinden — læg Mærke til det! —

Han forlanger ikke denne svagere Skabning til selv at deltage i disse *Gladiatorampe* — eller hvad værre er. Hun er for fin og sart en Skikkelse til at være med dér; det skal hun være fritaget for, siger han. *Han* alene vil gaa i Kampen for »*hende og Fædrelandet*«. Og idet han naadigst modtager hendes Hyldest for sin »Opofrelse og Kærlighed«, lægger han til Afsked, før han drager i Felten — eller til Rigsdagen — sin beskærmende Kæmpehaand paa hendes Hoved og forklarer hende, at da *hun* saaledes er fri for at ofre Liv og Blod for »*Fædrelandet*«, saa kan hun heller ikke gøre Fordring paa at være med til at styre Landets Sager! — — —

Men den Dag vil snart komme, da Kvinden ikke tror ham længer eller lytter til hans Fraseri, end sige bringer ham nogen Hyldest som *Massemorder*.

Ti hun vil komme til at tænke paa, at de Liv, som han gaar for hensynsløst at styrte i Grav eller Ulykke — dem har Tusender af hendes eget Køn i Dage og Nætter med Smerte og Kummer og dog med Mødrenes huldslige Haab baaet under deres Hjærte. Dem har de lidt og stridt for i Angst og Haab gennem lange Tider baade før og efter Fødslen. Dem har de under samme Livsfare og lige saa haarde Pinsler, som nogen Kriger maa gennemleve, født — ikke til Slagterbænken, men til *Livet*. Dem har de slidt for at opdrage og bringe frem i Verden. Dem har de viet hele deres Livshaab og Kærlighed til.

Og nu tager Manden, Herren, Tyrannen, dem fra Kvinden, deres Moder, og *slagter* dem — ikke som *Kvæg*; nej, hvis Kvæg blev slagtet paa den Maade, vilde Slagterne sikkert selv komme bag efter og blive aflivet for *Dyrplageri*, hvad de ogsaa fortjente — men saaledes, som man nu én Gang paa Civilisationens Højdepunkt er naaet til at kunne *slagte Mennesker, saare, lemlæste og partere dem*.

Og hun vil forstaa, at naar han uden at spørge hende om Lov — uden at lade hende være med til Dannelsen af Love — handler saaledes med *hendes* Søn — som om *hun* slet ikke havde Lod og Del i det Liv, der ødes, skønt hun vitterlig har ydet det væsentligste Bidrag til dets Tilblivelse — da gør han her et *rovdysagtigt* Indgreb i hendes helligste Ejendomsret, Retten til hendes eget Barn.

Og hun vil skønne, at naar han skaaner hende for Deltagelsen i Kampen, da er dette ikke for at skaane hende for Lidelsen og Smerten; ti disse bliver *hende* i langt større Maal til Del, ikke blot ved Fornyelsen af det Liv, han øder, men ved den meget mere smertefulde ørkesløse Tilskuen paa Kampen eller dennes Frugter. Nej, da er det langt fra af den Højmodighed, men kun af *Udbytterlyst* — fordi *hun* kan være ham til mere Nytte paa anden Maade, nemlig ved at føde ham nyt Slagtekvæg til Verden og slide for dettes Fremvæxt, til det bliver stort nok for ham at lege Krig med.

*Og hun vil indse, at det er højest nødvendigt, at*